valmis tseeta, nimo noa töise poole tsagamiss mon tegemist ollõva. Tsigudene linnas ka nüi poole pääle, kaard ka selle kohta otsa, nimo olli, kui tsagajide suurem imimes — lännü. Aga tälle kenne tsirk lennas nüi poolega, nui mõne punktekesega, warina edesi, kooni uma esa maja katuse pääle, don ta temaga katuse koja pitt, suima-teima tendeli. Kuri wummal naisterahwas olli tsigu tagasi taledit jo ootnudi; ninna kui see tulli, olli tält jällegi üllemada hää-meel, sest ta arwas tsigudesse wahva otlan wäega suure föira-ratta olewat. Ja naar jällegi ummi förniga wipatama ja sõnuma: „Sõri sõri tsigakene, der armas mulle seda föiratsest!" Tsirk lesk nüi poole wahva waikest wallale, ninna see lennas õlwa tiisele naisterahwale koala, ja murd teda, kui pillirulga meka, ninna nadar kõigega. all olewake merde joosdma, kelle põlja ta wajü, ninna sääl parhillaki om.

Ent tsigutsest sai jällegi illus tütidudene, der oma esa kottas preskesta üles aarsi, temäle lustis ja röömus olli, nui hää lats mangi. —

Daaniel Kruusa.

4. Pähkme otsja.

Wanalaiga lets tsiga mõtsa pähkmit otsma, ent jäner puttis teepääl wasta, ja küsis: „Noh, föber tsiga, koher sa lähat?" „Mõtsa, pähkmit otsma," kostis nimo nina. „Võta minno ka üteh!" pallel jäner. „Tule nu tahat!" võhutas tsiga, ja jäner lets ka üteh. Edesi minnen jeatis neile susi wasta ja küsis: „Noh, föber tsiga, koher sa läät?" „Mõtsa pähkmit otsma," kostis tsiga. „Võta minno ka üteh!" pallal susi, ja tsiga lubas ka tält üten tulla. Nii naad lõõsa nimo kolmekesse ja jälle puttis kahe teepääl wasta, ker jo kangelk mäsõtas: „Noh, föber tsiga, koher sa läät?" „Mõtsa, pähkmit otsma," kostis tsiga. „Võta minno ka üteh!" määratas kahe, ja tsiga lubas ka temal üten tulla. Neljakesse edesi jõudsen jõlitsi neile wõmale rebäne wasta ja küsis: „Noh, föber tsiga, koher sa läät?" „Mõtsa, pähkmit otsma," röhut ka tälle tsiga; ninna rebäne ütles: „Võta minno ka üteh!" „Tule nu tahat," kostis tsiga, ja naad läksiwa wõije kaske edesi, kooni pähkme mõtsani, kohe wäega kai kaad ette olli naibetu. Tsiga kasas kraavi, ninna pükerd pääle kabi, ja töise pähkme püüdja teiwa ka nii sama, ent jäniva kõik kraavi mua sisse ninni. Küll rübeli rebäne, käänel kaza, sopitseli susi, rabeli jäneb, — ent sirgi, mida enamb naa wälla püüsiwa, seda suremtale naa woijusiwa. Ent tsiga olli jo ammugi mõttes ja rääkse jäet pähkmit, ja naard ommi tee feldsilisi.

Küünale nadar kraavis wäherdejät näly waiwa tegemä, ja naa kahtsiwa üt töist õrä suiwä. Ent enne seda teiwa naa lepingu: esimene jorro ajama, ker kõige enne oma jorro lõpetas; tuu saap töisile preemiatis. Waene jäner lõpetas oma jorro kõige enne, ja ta sai töisi modka peatus. Sellegi müristiwä naa pissa jorro, kon susi kõige enne waiki jäi, ja oma naka ült silmi meka lask tõmmata. Kahe ja rebane seiwa nüüd soe-liiwa ka õrä, mille man karwal rebane ka taleviku pääle mõtel, ja soe soolidu hendale perse ala kabis. Nui näly ja tjäle läs — wõtt rebäne soe soolidu perseelt, ja naar neid sõõma. Kahe seda näten küsis: „Kunle rebäne, nüi sa sõõt?" „Saat, ummi soolidet, perset kõis ja pane punke!" Kahe lei ka oma suure küüsse taga otsa hälge kõwaste kinni, ninna tõmmas päält soolidu wälla, ninna naar suure waluga määsten punke tõsma. Sia selle pääle kaari rola nii suurel, et ta oma kahen tõstadese mant peit, nina kramplikult kraavi mulla sällete sõõt: ütsi nii. Rebäne jäi nüüd kohalt ütsinda. Nui sääl wälla pääsis, olli teimä kõige suurem mure, ja pöa püüdmine. Rebane wongs kraavi pitt edesi; nina näji üten poigan tsirku kraavi perwe pääl ommi poige sõõtwat. Ja aste ka röömsalt suima poole, nina ütel tsigule: „Aiwita minno sääl kraavi muest nälla! Nui sa seda ei tee, sõi ma su poja õrä!" Selle meeleline tsirk aint rebase kraavist wälla, ja ta jooks seigi õige aheke oma pääsja poige sõõma. „Mis nüüd ütel tsirk. Rebane kostis: „Ah sa kuusk weel mis nüüd!" Ja kolm päiwa ei ole mu punke nikolaskgi joanu, kar sa arwat et ma sis nälga pea kooluma, nui su poige pehme praad nina all om. etsima mulle suiwä, sis ma jätä su latse elema."

Mis tsirgul nüüd kädaga teta? Ta lennas kõigeke üles, ja näji kangelt teed pitt ütte naisk läniduga naejadsile minemad. Kaine pond länitu tee pääle meka, et kõsti puketa, ja aste esi tee weerde wõisu maoju sõõma. Tsirk lennas alla, ütsi rebase prunkortile, ker ka ridsiste tsiga tadan joosk, ker enne rebase länitu mann sai, suima weere pääl saistes, ninna ümbre kellas. Nüüd olli rebasel toitu külalk, ent sirgi, olli tält weel tuline hiino tsiga pehmide poige pääle, ja ta ütel tsigule: „Ei